

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 605/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је заступник Градско правобранилаштво из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4597/19 од 18.12.2019. године, у седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4597/19 од 18.12.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4597/19 од 18.12.2019. године.

Образложење

Виши суд у Новом Саду, пресудом П 2390/2018 од 06.11.2019. године, обавезао је туженог да исплати тужиоцу АА износ од 4.066.209,68 динара и тужиоцу ББ износ од 1.273.777,19 динара, са законском затезном каматом од 06.11.2019. године до исплате, док је одбио део тужбеног захтева тужиоца АА преко досуђеног износа главнице од 4.066.209,68 динара до траженог износа од 4.067.102,00 динара (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка у укупном износу од 522.607,88 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж 4597/19 од 18.12.2019 године, делимично је усвојио, делимично одбио жалбу туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Новом Саду П 2390/18 од 06.11.2019. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев, док је преиначио одлуку о трошковима поступка, тако што је смањио обавезу туженог на име накнаде трошкова поступка на износ од 388.732,88 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став први изреке). Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног

поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У образложењу ревизије је указано да постоји потреба за разматрањем питања од општег интереса, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произлази, да је на основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд применом материјалног права из члана 1. став 1. Протокола уз Европску конвенцију за заштиту људских права и члана 58. Устава Републике Србије усвојио тужбени захтев и тужиоцима досудио тржишну вредност на име накнаде за одузету парцелу, сразмерно површини која је ушла у састав улице и са њиховим сувласничким деловима, због повреде права на имовину и да је висина накнаде утврђена на основу налаза и мишљења судског вештака, који је приликом давања налаза и мишљења и допуне узео у обзир све релевантне критеријуме који су поред зоне и локације били од значаја за процену њене тржишне вредности, као и процену Пореске управе и да је на тај начин успостављена правична равнотежа између интереса појединаца чија је својина одузета и јавног интереса, јер накнада у смислу одредбе члана 58. став 2. Устава Републике Србије не може бити нижа од тржишне.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су Законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Према оцени Врховног касационог суда у овом случају нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије туженог из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 14.12.2017. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 5.339.787,23 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у делу којим је усвојен тужбени захтев тужилаца понаособ (рачунајући да је на дан подношења тужбе 14.12.2017. године 1 евро износио 119,4799 динара), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић